Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατέσσαρα. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 31 Δεκεμβρίου 1938* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 5*

◎ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1939 ◎

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΛΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ γιαγιὰ καὶ ἡ Ἀννούλα εἶναι καθισμένες καθεμιὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ πολυθρόνες τὶς βαλμένες ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τζακιοῦ. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὰ γόνατά της ἡ γιαγιὰ ἀκούει ὑποτακτικά, κι' ἡ Ἀννούλα ρητορεύει.

— Καταλαβαίνεις, γιαγιά, θὰ ἤθελα γιὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἕνα γατάκι κάτασπρο ποὺ νὰ ἔχῃ μιὰ τρίχα τόση!

Καὶ ἡ Ἀννούλα ἀνοίγει διάπλατη μιὰ πιθαμή.

— Νά, τόση!

Ἡ γιαγιὰ κουνάει τὸ κεφάλι. Ἔχει πολλὲς ἀμφιβολίες ἂν βρίσκεται σ' ὅλο τὸν κόσμο γατάκι, καὶ τὸ πιὸ γνήσιο γατάκι τῆς Ἀγκύρας ἀκόμη, ποὺ νὰ ἔχῃ μιὰ γούνα σὰν κι' αὐτὴν ποὺ φαντάζεται ἡ Ἀννούλα. Τέλος πάντων θὰ ἰδοῦμε! Στὴν ἀνάγκη ἡ Ἀννούλα θὰ περιορίσῃ κάπως τὶς ἀξιώσεις της σχετικὰ μὲ τὸ πάχος τῆς γούνας τοῦ γατιοῦ, ἀλλὰ ἄσπρο μιὰ φορὰ θὰ εἶναι, ἀ ὅλα κι' ὅλα! Πρῶτα' ἀπ' ὅλα γιατὶ θέλει νὰ τὸ βγάλῃ Χιονάτη! Ὕστερα ἡ Χιονάτη πρέπει νἄχῃ καὶ γαλανὰ μάτια. Νὰ εἶναι ἐγγυημένη πὼς δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ ποντίκια (δηλαδὴ πὼς δὲν τῆς ἀρέσουν νὰ τὰ τρώῃ), πρῶτον γιατὶ ἡ Ἀννούλα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὕστερα γιατὶ τὸ σπίτι εἶναι καινούργιο καὶ δὲν ἔχει ποντίκια καὶ ποῦ νὰ τὰ βρίσκουν λοιπὸν γιὰ νὰ ταΐζουν τὴ γάτα. Τέλος ἡ Ἀννούλα θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν εἶναι ἡ Χιονάτη ἀπὸ τὶς γάτες ἐκεῖνες ποὺ γίνονται πολὺ μεγάλες.

— Γιατί, γιαγιά, καταλαβαίνεις...

Μὲ ἀκατάβλητη ὑπομονὴ ἡ γιαγιὰ προσπαθεῖ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τῆς Ἀννούλας, κι' ἐκείνους ἀκόμη ποὺ θὰ ἦταν ὁλότελα ἀκατανόητοι γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλον. Αὐτὴ ὅμως τοὺς καταλαβαίνει πολὺ καλά, τόσο ποὺ στὸ τέλος λέει:

— Λοιπόν, χρυσούλα μου, μιὰ καὶ ἐπιθυμεῖς τόσο πολὺ ν' ἀποκτήσῃς ἕνα ἄσπρο γατάκι, νὰ σοῦ ἀγοράσουμε ἕνα, τὸ ἀξίζεις.

Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ἡ Ἀννούλα δίχως ἄλλο ἀξίζει νὰ τῆς χαρίσουν τὸ γατάκι. Εἶναι ἡ καλύτερη μαθήτρια. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν πῆρε κάτω ἀπὸ «λίαν καλῶς» καὶ οἱ ἐκθέσεις της εἶναι πάντοτε ἀπὸ τὶς πρῶτες. Στὸ σπίτι εἶναι πρόθυμη κι' ὑπάκουη κι' εὐγενικὴ κι' ἂν ἔχῃ μερικὰ ἐλαττώματα—ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ἔχει—βάζει τὰ δυνατά της νὰ τὰ διορθώσῃ. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ γιαγιὰ μὲ ὅλη της τὴν εὐχαρίστηση δέχθηκε νὰ κάνῃ δῶρο τῆς Ἀννούλας τὸ ἄσπρο γατάκι ποὺ τόσο ἐπιθυμεῖ, καὶ ὁ μπαμπᾶς, γιὰ τὸ χατήρι τῆς κορούλας του προθυμοποιήθηκε νὰ βγῇ μαζί της γιὰ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴ Χιονάτη.

Ἔτσι, πιασμένοι χέρι μὲ χέρι ξεκινήσαν οἱ δυό τους κι' ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ὅλα τὰ μαγαζιὰ ὅπου πουλοῦσαν ζῶα πολυτελείας. Ἡ Ἀννούλα τὰ ἐξετάζει ὅλα παρατηρητικά· τοῦτο τὸ γατάκι εἶναι ἄσπρο, μὰ ἡ τρίχα του εἶναι κοντὴ σὰν λαγοῦ κι' οὔτε θὰ μεγαλώσῃ ποτέ της. Τὸ ἄλλο γατάκι ἔχει ἕνα χρῶμα κάπως ἀκαθόριστο· κρῖμα γιατὶ ἡ γούνα του εἶναι τόσο παχειὰ κι' ἀφράτη.

— Φαντάζομαι πὼς σὰν μεγαλώσῃ θὰ γίνῃ μιὰ ὡραία σταχτιὰ γάτα, λέει ὁ μπαμπᾶς, ποὺ ἔχει ἀρχίσει κάπως νὰ κουράζεται ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσκοπα τρεχάματα.

Μὰ ἡ Ἀννούλα θέλει ἕνα γατάκι κάτασπρο καὶ θὰ πάρῃ ἕνα

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΙ' ΑΝΑΜΟΝΗ

Ἡ Μπεμπέκα:—Γιὰ νὰ ἰδῶ... ἦρθε ὁ Ἅη-Βασίλης;

γατάκι κάτασπρο. Ὅπως κράτησε αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσή της καὶ ἦταν καλὴ μαθήτρια, ἔτσι θέλει νὰ τῆς κρατήσῃ κι' ὁ μπαμπᾶς τὴν ὑπόσχεσή του καὶ νὰ τῆς πάρῃ μιὰ ἀληθινὴ Χιονάτη. Ἔτσι ὁ μπαμπᾶς δὲν ἐπιμένει γιὰ τὸ σταχτόασπρο γατάκι, ἀλλὰ προτείνει στὴν Ἀννούλα ἕνα μικρὸ διάλειμμα : νὰ πᾶνε νὰ καθήσουν σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν λίγη ὥρα. Ἡ Ἀννούλα δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρηση. Ἀπεναντίας μάλιστα.

Τώρα καθισμένοι κι' οἱ δυό τους σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ πεζοδρομίου, γιατὶ τὸ ἀπόγευμα εἶναι γλυκὸ κι' εἶναι κι' οἱ δυό τους ζεστά ντυμένοι, τρῶνε τὸ γλυκό τους. Τὰ φῶτα εἶναι ὅλα ἀναμμένα. Ὁ κόσμος περνάει μὲ τὰ χέρια γεμᾶτα ψώνια κι' ὁ μπαμπᾶς διηγεῖται κάτι ἀστεῖες ἱστορίες ποὺ κάνουν τὴν Ἀννούλα νὰ γελάῃ μὲ τὴν καρδιά της. Τί εὐχαριστημένη ποὺ εἶναι ἡ Ἀννούλα ποὺ βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ. Καὶ τί γοῦστο ποὺ θὰ κάνουν τὸ βράδυ, σὰν θὰ λένε στὴ μαμὰ καὶ στὴ γιαγιὰ τὰ τρεχάματά τους ὥσπου νὰ βροῦν τὴν Χιονάτη. Γιατὶ θὰ τὴ βροῦν τὴ Χιονάτη, γι' αὐτὸ δὲν χωρεῖ συζήτηση. Τώρα ποὺ ξεκουράστηκε ὁ μπαμπᾶς δηλώνει πὼς δὲν θὰ γυρίσουν ἀπόψε σπίτι ἂν δὲν φέρουν μαζί τους καὶ τὴ Χιονάτη.

Τώρα ἀμέσως θὰ ξεκινήσουν νὰ πᾶν νὰ τὴν βροῦν. Ὁ μπαμπᾶς φωνάζει τὸ γκαρσόνι νὰ πληρώσῃ.

— Νιάου!

Ποιὸς ἔκανε νιάου πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς Ἀννούλας ; Ὄχι βέβαια τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ποὺ στέκεται δίπλα της καὶ τὴν κοιτάζει μὲ κάτι μάτια γεμάτα παράπονο.

— Νιάου!

Ἡ φωνὴ αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μικρούλας καὶ ἐκεῖνο ποὺ νιαούρισε εἶναι ἕνα ἀξιοθρήνητο γατάκι, σταχτὶ μὲ μαῦρες ραβδώσεις, ὅπως ὅλα τὰ κοινὰ γατιὰ τῆς γειτονιᾶς, καὶ τόσο μικρό, ποὺ καλὰ-καλὰ οὔτε τὰ μάτια του δὲν εἶναι ἀνοιγμένα.

—Ἀγοράστε μου τὸ γατάκι, λέει ἡ μικρούλα ποὺ τὸ κρατάει, μὲ φωνὴ βραχνή. Ἀγοράστε το, δὲν εἶναι ἀκριβό. Δῆτε τοτί ὄμορφο ποὺ εἶναι.

Ἡ Ἀννούλα νοιώθει ἕνα πρᾶγμα νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά, βλέποντας τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ γατάκι ποὺ νιαουρίζει ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπ' τὴν πεῖνα.

— Θὰ πουντιάσῃ μ' αὐτὸ τὸ κρύο ποὺ τὸ βγάζεις ἔξω, λέει στὴ μικρή.

—Ἀφοῦ εἶναι γιὰ πούλημα, πρέπει νὰ τὸ δείξω, ἀπαντάει μὲ ἀκατα-

μάχητη λογικὴ τὸ φτωχὸ κορίτσι.

Κι' ἔπειτα, πῶς νὰ φοβηθῇ τὸ κρύο γιὰ τὸ γατί της, ἀφοῦ δὲν τὸ φοβᾶται γιὰ τὸν ἑαυτό της. Πάνω ἀπὸ τὴν τσίτινη ποδιά της φοράει ἕνα φιλὸ τριμμένο παλτουδάκι καὶ τὰ γυμνά της πόδια εἶναι μελανιασμένα ἀπ' τὸ κρύο.

—Ἀγοράστε το! καὶ με τὰ λόγια αὐτὰ δοκιμάζει νὰ βάλῃ τὸ γατάκι στὰ χέρια τῆς Ἀννούλας.

Ὁ μπαμπᾶς, ποὺ ἀναλογίζεται, τί κολοσσιαία διαφορὰ ἔχει τὸ γατάκι αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄσπρη γάτα ποὺ ὀνειρεύεται νὰ πάρῃ ἡ κόρη του, μπαίνει στὴ μέση :

— Πάρε τὸ γατί σου καὶ στάσου νὰ σοῦ δώσω κάτι, λέει στὴ μικρή.

Μὰ ἡ Ἀννούλα παίρνει μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση :

— Θὰ τὸ ἀγοράσω, μπαμπᾶ!

Καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ὅλα τὰ χρήματα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ γιαγιὰ γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸ ὡραιότερο ἄσπρο γατάκι τῆς Ἀγκύρας. Ἡ ἀπόγνωση ποὺ ἔδειχναν οἱ φωνὲς τοῦ γατιοῦ κι' ἐκείνη ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μάτια τῆς μικρῆς τὴν συγκίνησαν ὥς τὸ βάθος τῆς καρδούλας της.

— Καταλαβαίνεις, μπαμπᾶ, ἐξηγεῖ καθὼς γύριζαν σπίτι, τὰ ὡραῖα γατάκια ποὺ πουλοῦν στὰ μαγαζιά, θὰ βροῦν πάντα κάποιον ποὺ θὰ τ' ἀγοράσῃ, ἐνῶ τοῦτο δῶ τὸ καϊμένο . . .

Ὁ μπαμπᾶς κατάλαβε πολὺ καλὰ τὸ ἴδιο κι' ἡ μαμὰ καὶ ἡ γιαγιά. Κι' ἂν μιὰ μέρα συναντήσετε μιὰ γάτα σταχτόμαυρη, ποὺ νὰ χαίρεται ὅλες τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια ποὺ ταιριάζουν σὲ μιὰ χαϊδεμένη γάτα ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, μὴν ἀπορήσετε ἂν δῆτε γραμμένο στὸ λαιμοδέτη της τὸ ὄνομα : «Χιονάτη». Θὰ εἶναι ἡ γάτα τῆς Ἀννούλας.

(Claude Sylvain) Γ. Τ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

—ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— *Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο* —

Ἀστεῖο θέαμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν γέρο ἀπόμαχο νὰ κρατάῃ στὰ χέρια του μὲ προσοχὴ τὸ ἀχνιστὸ φλυτζάνι σὰν νὰ ἦταν ὑπηρέτης καφενείου. Μπρὸς στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς στάθηκε.

—Ἐδῶ πηγαίνομε, πατέρα ; ρώτησε ἡ Μόρφω μὲ κάποια ταραχή.

— Μὴ φοβᾶσαι. Χτὲς τὸ βράδυ ἔπιασα στὸ χωράφι. . . ἕνα κλέφτη...

— Καλὰ τοῦκανες, πατέρα, εἶναι πολὺ κακὸ πρᾶγμα ἡ κλεψιά.

— Ναί, μὰ ξέρεις, ὁ κλέφτης δὲν εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ σένα. Ὤ, Θέ μου, ὄχι, σχεδὸν ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ σένα. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λυπᾶμαι πολὺ ποὺ τὸν φυλάκισα, γιατὶ δὲν εἶναι εὐχάριστο πρᾶγμα ἡ φυλακὴ καὶ μάλιστα τὴν νύχτα.

—Ὤ, τὸ πιστεύω. Ἐγὼ θὰ πέθαινα ἀπ' τὸν φόβο μου, ἂν μὲ φυλάκιζαν. Ἴσως νὰ εἶναι καὶ ποντικοὶ μὲς στὴν φυλακή. Τὸν καϊμένο τὸν κλέφτη, πόσο θὰ κρυώνῃ.

— Αὐτὸ τὸ συλλογίστηκα κι' ἐγὼ καὶ χτὲς ἀφοῦ δειπνήσαμε, τοῦ πῆγα ἕνα σκέπασμα καὶ τὸν τύλιξα μέσα. Κοιμόταν κι' οὔτε τὸ πῆρε εἴδηση. Ναί, τὸ βλέπω, θέλεις νὰ μὲ φιλήσῃς γιὰ τὸν κόπο μου, δὲν λέω ὄχι, μὰ στάσου ν' ἀκουμπήσω χάμω τὸ κουπάκι μὲ τὸ γάλα . . Μὲ τὸ σκέπασμα ποὺ τοῦ πῆγα δὲν θὰ κρύωνε τὴν νύχτα, μὰ θὰ πεινάῃ γιατὶ ξερρίζωνε δαυκιὰ γιὰ νὰ φάῃ.

—Ὤ, τὸν καϊμένο! Δαυκιά! Ἀκοῦς ἐκεῖ δαυκιά! Πόσο θὰ πεινοῦσε!

—Ὥστε καταλαβαίνεις, θὰ τοῦ κάνῃ μεγάλο καλὸ τὸ γάλα τοῦτο καὶ τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Μόνο ποὺ δὲν τὸ εἶπα στὴ γιαγιά σου, γιατὶ ποιὸς ξέρει τί θἄβαζε ὁ νοῦς της. Νᾶτον ὁ κλέφτης, κομᾶται ἀκόμη.

Ὁ κὺρ-Πέτρος εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔπεφτε ἐπάνω σ' ἕνα μικρό, ἀδύνατο καὶ μελαχροινὸ χεράκι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ὁ ἀγαθὸς ἀγροφύλακας βλέποντας τὸ μικρὸ αὐτὸ χεράκι ἔνοιωσε τὴ λύπη του νὰ γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη. Φαινόταν ἀρκετὰ ἀθῶο καὶ ἀρκετὰ ἀξιολύπητο τὸ χεράκι ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο. Στάθηκε κι' ἔδωσε τὸ κουπάκι μὲ τὸ γάλα στὴν Ἐμορφία καὶ τῆς εἶπε :

— Πάρε τα. . . σὺ νὰ τὸ δώσῃς. Ἐμένα ἴσως νὰ μὲ φοβηθῇ, γιατὶ ἐγὼ τὴν ἔπιασα, ἐνῶ τὸ δικό σου τὸ γλυκὸ τὸ προσωπάκι, κανέναν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φοβηθῇ. Ἔμπα τώρα σὺ κι' ἐγὼ θὰ ἔρθω ὕστερα νὰ τὴν ἀνακρίνω. Μὰ πρέπει πρῶτα νὰ φάῃ γιὰ νὰ δυναμώσῃ. Ἔμπα μέσα καὶ μὴ σὲ μέλλῃ ἐγὼ θὰ στέκομαι πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὅπου ἡ κυρὰ-Μαρία λύνει τὸ ζήτημα μὲ τὴν δική της μέθοδο

Ἡ μικρούλα Ἐμορφία κατέβηκε μὲ χτυποκάρδι ἕνα σκαλοπάτι, δυὸ σκαλοπάτια, γιατὶ ἡ φυλακὴ ἦταν

λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ βρέθηκε στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴν φυλακισμένη. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν γνώριζε ἂν ἦταν εὐχαριστημένη ἢ στενοχωρημένη γιὰ ὅ,τι ἔκανε. Ναὶ μὲν λυπόταν τὴ μικρὴ κλέφτρα ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ φάῃ, μὰ τὴν φοβόταν κιόλας. Γιατὶ τῆς εἶχαν διηγηθεῖ τόσες φοβερὲς ἱστορίες γιὰ τοὺς Ἀτσίγγανους ποὺ κλέβουν στὰ χωριὰ κι' ἁρπάζουν τὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ ἐλεεινὴ κατάσταση τῆς φυλακῆς ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν ταραχή της, γιατὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ξαναμπεῖ ἐκεῖ μέσα. Κοίταξε λοιπὸν γύρω της μὲ περιέργεια καὶ ταραχή. Ἡ φυλακὴ ἦταν ἐλεεινή, κρύα, ἀκάθαρτη καὶ ἀπὸ τὶς τέσσερις γωνιές της κρέμονταν ἕνα πλῆθος πελώριες ἀράχνες. Ποντικοὶ δὲν φαινόνταν, μὰ δίχως ἄλλο θὰ ἔβγαιναν τὴ νύχτα ποὺ ἡ φυλακὴ ἦταν σκοτεινὴ πίσσα.

Ἡ Ἐμορφία, νοιώθοντας ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί, ἔρριξε τὴ ματιά της στὸ φτωχικὸ κρεβάτι ὅπου κοιμόταν ἡ φυλακισμένη. Δὲν φαινόταν παρὰ μόνον τὸ χέρι της, ὡσὰν νὰ εἶχαν φάει οἱ ποντικοὶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα της. Μὰ ὄχι, ἡ μικρὴ Τσιγγάνα κουνήθηκε, ἔσπρωξε τὸ σκέπασμά της καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι της κι' ὁ ὦμος της.

Τότε ἡ Ἐμορφία πῆρε θάρρος καὶ πλησίασε τὸ κρεβάτι. Ἔκανε μικρὰ-μικρὰ βηματάκια προσέχοντας μὴ χύσῃ τὸ γάλα, γιατὶ ὁ κὺρ Πέτρος εἶχε γεμίσει τὸ φλυτζάνι ξέχειλο. Μαζὶ μὲ τὴν Ἐμορφία εἶχε μπῆ μέσα στὴ φυλακὴ καὶ μιὰ ἀχτίδα ἡλίου ποὺ ἔπεφτε ἐπάνω στὸ φιλάνθρωπο κοριτσάκι σὰν ἀναλυτὸ χρυσάφι καὶ τὰ φουντωτὰ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ ἦταν γύρω ἀπ' τὸ μέτωπό της ἔφεγγαν σὰν φωτοστέφανος.

Ἡ φυλακισμένη ἴσως νὰ ἔνοιωσε τὴ γλυκειὰ ματιὰ τῆς Μορφούλας προσηλωμένη ἐπάνω της, γιατὶ τέντωσε τὰ χέρια της, μισάνοιξε τὰ μάτια της καὶ ἀνακάθισε στὸν ἀγκῶνα της. Καὶ στὴν ἀρχὴ ἔδειξε πὼς τρόμαξε καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ, ἀπ' τὸ κρεβάτι, μὰ μόλις εἶδε τὴ γλυκειὰ ματιὰ τῆς Ἐμορφίας ἡσύχασε χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ τὸ γιατί.

Ἡ Ἐμορφία χαμογέλασε στὴ γυφτοπούλα, μὰ σὰν τὴν εἶδε τόσο ἀδύνατη καὶ καχεκτικὴ καὶ κουρελοντυμένη τὴν λυπήθηκε καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

—Ἔλα πιές το, τῆς εἶπε, πιές το. Εἶναι γάλα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ πίνω κι' ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ κάνῃ καλό.

Τὰ ἄσπρα καὶ μυτερὰ δοντάκια τῆς πεινασμένης γυφτοπούλας, ἄστραψαν σὰν δόντια μικροῦ λύκου, καὶ χωρὶς κἄν νὰ προσέξῃ τὸ κουπάκι ποὺ τῆς πρότεινε ἡ Ἐμορφία, ἄρπαξε τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καταβροχθίζῃ μὲ ἀπληστία.

— Πιὲ καὶ λίγο γάλα νὰ μὴν κομπιάσῃς μὲ τὸ ψωμί, εἶπε ἡ Ἐμορφία, εἶναι ὡραῖο τὸ ψωμὶ αὐτό, τὸ ζυμώνουμε στὸ σπίτι. Μὰ πεῖνα ποὺ τὴν εἶχες! Τώρα εἶσαι καλύτερα, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Μὰ ἡ γυφτοπούλα δὲν ἀπαντοῦσε. Κι' ὅταν ἔφαγε καὶ χόρτασε καὶ δὲν ἀπόμεινε πιὰ οὔτε σταγόνα ἀπὸ τὸ γάλα, οὔτε φίχουλο ἀπ' τὸ ψωμί, ἄρπαξε μὲ τὰ δυό της χέρια τὴν ξανθὴ πλεξίδα τῆς Μορφούλας καὶ τὴν ἔσφιξε στὰ χείλη της μὲ ἀγάπη.

Ἡ Ἐμορφία ἦταν ἕνα κοριτσάκι πολὺ καθαρὸ κι' εὐγενικό· τὰ δυὸ αὐτὰ προτερήματα εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, μὰ συχνὰ τυχαίνει ἕνα προτέρημα νὰ κρύβῃ ἕνα ἐλάττωμα.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5

Τὸ βουνὸ ἦταν πολὺ μακρύτερα ἀπ' ὅσο φαινόταν. Ὁ Γιαννάκης ἐνόμιζε πὼς θὰ ἔφτανε σὲ μισὴ ὥρα, ἀλλὰ βραδυάστηκε κι' ἀκόμα νὰ φτάσῃ στὰ ριζοβούνια.

Καθὼς πήγαινε, εἶδε ἕνα Κόρακα πιασμένο σὲ μιὰ παγίδα ποὺ τοῦ εἶχε στήσει ἕνα κακὸ παιδί. Τοῦ κάκου τὸ κακόμοιρο τὸ πουλὶ πολεμοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι του ἀπὸ τὴ θηλιὰ ποὺ τὸ ἔσφιγγε· δὲν τὸ κατόρθωνε καὶ ὑπέφερε πολύ. Ὁ Γιαννάκης τὸν λυπήθηκε, ἔκοψε μὲ τὸ σουγιά του τὸ σχοινί, κι' ὁ Κόρακας ἐλευθερώθηκε. «Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, τοῦ εἶπε πετώντας ψηλά. Θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω!»

Ὁ Γιαννάκης ἀπόρησε πολὺ ποὺ ἄκουσε ἕναν Κόρακα νὰ μιλῇ ἀν-

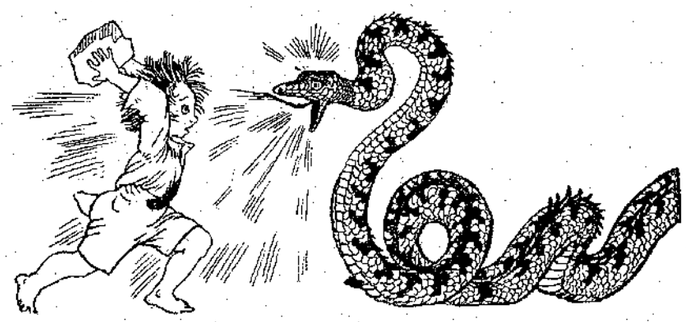

θρωπινά. Ὡστόσο ἐξακολούθησε τὸν ἀτέλειωτο δρόμο του. Πάρα πέρα εἶδε ἕνα μεγάλο Βάτραχο, ποὺ ἕνα πελώριο Φίδι ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν καταπιῇ. Ὁ κακόμοιρος ἔτρεμε καὶ ζάρωνε, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ γιατὶ ὁ φόβος τὸν εἶχε παραλύσει. Ὁ Γιαννάκης δὲν χάνει καιρό, σηκώνει μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὴ ρίχνει μὲ δύναμη μέσ' στὸ στόμα τοῦ Φιδιοῦ. Ἡ πέτρα κάθησε στὸ λαιμὸ τοῦ Φιδιοῦ καὶ τὸ ἔπνιξε. Ἔτσι ὁ Βάτραχος ἐγλύτωσε. «Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, εἶπε φεύγοντας. Θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω».

Μὲ λιγώτερη ἀπορία ὁ Γιαννάκης ἄκουσε τὸ Βάτραχο νὰ μιλῇ ἀνθρωπινά, ἀφοῦ εἶχε ἀκούσει πρωτύτερα καὶ τὸν Κόρακα. Κι' ἐξακολούθησε τὸν ἀτέλειωτο δρόμο του. Μὰ νά, παρακάτω βλέπει κι' ἕνα ὡραῖο Πετεινό, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε νὰ τὸν φάῃ μιὰ Ἀλεπού. Τὸν λυπήθηκε ὁ Γιαννάκης, στάθηκε μπροστά, ὁ Πετεινὸς κρύφτηκε ἀπὸ πίσω του, ἡ Ἀλεποὺ τὸν ἔχασε καὶ ὁ κακόμοιρος γλύτωσε. «Εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, εἶπε θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω!» Κι' ἔφυγε, φουντώνοντας μὲ καμάρι τὰ μακρυὰ καὶ πολύχρωμα φτερά του.

Ὁ Γιαννάκης ἐκάθησε πάνω σὲ κάτι πυκνὰ χόρτα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, ἔφαγε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ψωμί του, κι' ἔπειτα πάλι ξεκίνησε. «Τί παράξενοι αὐτοὶ οἱ τόποι συλλογιζόταν. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια δέντρα, χαμόδεντρα καὶ χόρτα. Κι' ὅλα τὰ ζῶα μιλοῦν ἀνθρωπινὰ καί — τὸ περιεργότερο—ξέρουν τὸνομά μου!

Ἄξαφνα βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο, μακρὺ καὶ πλατὺ ποτάμι,

ποὺ ἔζωνε ἀπὸ παντοῦ τὰ ρίζιμιά τοῦ βουνοῦ. Λές κι' εἶχε ξεφυτρώσει ἐκείνη τὴν ὥρα, γιατὶ ὁ Γιαννάκης δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ καθόλου πρωτύτερα, ἐνῶ, ἔτσι μεγάλο ποὺ ἦταν ἔπρεπε νὰ φαίνεται ἀπὸ μίλλια μακρυά. Καὶ τώρα ; πῶς θὰ τὸ περνοῦσε γιὰ νὰνεβῇ στὸ βουνό ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Α Η - Β Α Σ Ι Λ Η Σ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΘΕΣ ἤρθε νὰ μοῦ κάμῃ βίζιτα ἕν' ἀγαπητό μου κοριτσάκι, καὶ καθὼς τὸ ἔπιασα νὰ τὸ φιλήσω, ἔννοιωσα στὴν τσέπη τοῦ ἐπανωφοριοῦ του κάτι σκληρό.

— Τί ἔχεις ἐκεῖ ; τὴ ρώτησα.

—Ἕνα κουκλάκι !

— Νὰ τὸ ἰδῶ. . .

Ἡ μικρούλα τὸ ἔβγαλε καὶ μοῦ τὸ ἔδειξε.

— Ἄ ! ὁ Ἀη-Βασίλης !

— Μάλιστα.

— Τί ὡραῖος ποὺ εἶναι !

—Ἀλήθεια. . .

Ὁ μικροσκοπικὸς Ἀη-Βασίλης ἦταν χαριτωμένος. Μὲ τὴν ἄσπρη του γενειάδα, μὲ τὰγαθά του μάτια, γεμάτα ἀγάπη, μὲ τὴν κόκκινη κουκούλα του, μὲ τὸ ἐπίσης κόκκινο μακρὺ καὶ γουνωτὸ ἀπὸ μέσα ἀντερί του, μὲ τὶς γκέτες του καὶ τὰ χοντρά του ὑποδήματα, κρατοῦσε στὸν ὦμο ἕνα σταχτὶ σακκούλι φουσκωτό, καὶ στὸ χέρι μερικὰ παιχνίδια. Τὸν ἔστησα μπροστά μου στὸ τραπέζι καὶ τὸν κοίταζα. Μοῦ ἔκανε μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση, μὲ συγκινοῦσε, ἂν θέλετε, ὁ μικροσκοπικὸς Ἀη-Βασίλης, ποὺ τὸν μεγάλωνα καὶ τὸν ζωντάνευα μὲ τὴ φαντασία μου, καὶ τὸν ἔβλεπα νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Καισαρεία του, νὰ γυρίζῃ κάμπους καὶ βουνά, νὰ στέκεται σὲ χωριὰ καὶ πολιτεῖες, καὶ σὲ κάθε σπίτι νἀφήνῃ τὰ δῶρα του γιὰ τὰ καλὰ παιδιά. . .

— Τί ὡραῖος ποὺ εἶναι ! ξανᾶπα.

—Μὰ τόσο πολὺ σᾶς ἀρέσει ; ἔκαμε ἡ μικρούλα. Τότε νὰ σᾶς τὸν χαρίσω ! Τὸν θέλετε ; Σᾶς τὸν ἀφήνω.

— Καὶ σύ ; νὰ μὴν ἔχῃς Ἀη-Βασίλη ;

—Ὤ, παίρνω ἄλλον! Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος. Κρατῆστε τον. Εἶναι τὸ δῶρο μου Καὶ τοῦ χρόνου !

Ἡ μικρούλα ἔφυγε κι' ὁ μικροσκοπικὸς Ἀη Βασίλης ἔμεινε πάνω στὸ τραπέζι μου. Ἐξακολούθησα νὰ τὸν κοιτάζω καὶ νὰ τὸν φαντάζουμαι στὴν περιοδεία του. Ὅταν ἤμουν μικρός, στὸ δικό μου σπίτι, ἐπειδὴ ἦταν ψηλό, ἔβαζε σκάλα ἀπ' τὸ δρόμο ὡς τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου κι' ἀνέβαινε. Σᾶς διηγήθηκα κι' ἄλλοτε τὴν ἱστορία. Ἡ μητέρα μου ἔτρεχε στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιγε μιὰ στιγμή, ἔπαιρνε τὰ δῶρα καὶ μοῦ τὰ ἔφερνε :

— Νά, τί σοῦ ἔφερε ὁ Ἀη-Βασίλης ! . . Τοῦ εἶπα πὼς ἤσουν καλὸ παιδὶ καὶ γι' αὐτό. . .

Ποτὲ δὲν πρόφτασα νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τὸν Ἀη-Βασίλη. Ὅδς που νὰ καταλάβω πὼς ἦρθε, νὰ κουνηθῶ, νἀναστηκωθῶ, ἐκεῖνος εἶχε φύγει νὰ στήσῃ τὴ σκάλα του ἀλλοῦ. Μιὰ φορὰ μόνο μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τὴν ἄκρη τῆς κόκκινης κουκούλας του, μὰ μπορεῖ νἄταν καὶ κάτι κόκκινες καλτσίτσες πού, ὅταν σηκώθηκα, τὶς εἶδα κρεμασμένες στὴν ἀντικρυνὴ ταράτσα. . . Οὔτε τὴ φωνή του ἄκουσα ποτέ. Μόνο τὴ μητέρα μου ποὺ τοῦ ἔλεγε : «Μάλιστα, Ἀη-Βασίλη, ἦταν καλὸ παιδί... Ἄ, σᾶς εὐχαριστῶ !» Κι' ἔμως ἤμουν τόσο βέβαιος πὼς τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα παιχνίδια μοῦ τὰ ἔφερνε ὁ ἴδιος ὁ Ἀη-Βασίλης, ἀνεβαίνοντας ὡς τὸ παράθυρό μου μὲ τὴ σκάλα του !

Μεγαλώνοντας, ἄρχισα νὰ δυσπιστῶ καὶ νὰ ὑποπτεύουμαι. Ἐπιτέλους ἔμαθα πὼς ἡ μητέρα μου μοῦ ἔπαιζε μιὰ κωμωδία. Καὶ τὴ βοηθοῦσα νὰ τὴν παίζῃ στὰ μικρά μου ἀδέλφια... Ἐ, ἐγὼ ἤμουν πιὰ μεγάλος, τὰ ἤξερα ὅλα, δὲν πίστευα παραμύθια. Τὰ παιχνίδια, ποὺ μοῦ ἔφερνε τάχα ὁ Ἀη-Βασίλης, τἀγόραζε ἀποβραδὺς ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὰ μαγαζιά. Ἕνα μόνο δὲν ἤξερα ἀκόμα : πὼς τὰ παραμύθια εἶναι καμμιὰ φορὰ πιὸ ἀληθινὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ τὸ ἔμαθα ἀργότερα, ἅμα μεγάλωσα καλά. Τώρα πάλι εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Ἀη-Βασίλης ὑπάρχει,—μὰ πῶς δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ τὸν βλέπω πραγματικό, ζωντανὸ πάνω στὸ τραπέζι μου ; νά τος ! . . — πὼς αὐτὸς μοῦ ἔφερνε τὰ παιχνίδια μου ὅταν ἤμουν μικρός, καὶ πὼς αὐτὸς τὰ φέρνει ἀκόμα στὰ παιδιά ποὺ τὸ πιστεύουν. Γιατὶ ὁ Ἀη-Βασίλης, παιδιά μου ὁ ἀγαθὸς γερούλης μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα καὶ τὸ γεμᾶτο του σακκούλι, εἶν' ἕνα σ ύ μ β ο λ ο. Καὶ τὰ σύμβολα εἶναι πιὸ ἀληθινὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Μ' αὐτὰ ζοῦμε, αὐτὰ μᾶς κάνουν ὡραία τὴ ζωή, κι' ἂν ἔλειπαν, ἡ ζωή μας θἄταν πεζή, ἀνούσια κι' ἄχαρη.

Εἶναι πράγματα ποὺ τἀποκτοῦμε μὲ τὴ θέλησή μας, τὴν ἐπιμονή μας, τὴν ἐργασία μας, τὸν κόπο μας, τὸν ἱδρῶτα μας. Μὰ εἶναι κι' ἄλλα πολλὰ ποὺ μᾶς ἔρχονται μόνα τους, ἀθέλητά μας καὶ σχεδὸν ἀπροσδόκητα, σὰ νὰ μᾶς τὰ στέλνῃ μιὰ μυστηριώδης δύναμις ἔξω ἀπὸ μᾶς, ποὺ θέλει νἐκκινοποιήσῃ καὶ τὸν ἀνέκφραστο ἀκόμα πόθο μας. Ἡ μεγάλη, ἡ μυστηριώδης αὐτὴ Δύναμις ὑπάρχει. Καὶ σύμβολό της εἶναι ὁ Ἀη-Βασίλης. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει κι' αὐτός, πιὸ ἀληθινὸς ἀπὸ τὰ παραμύθια, ἔτσι ὅπως τὸν βλέπω τώρα μπροστά μου. Καὶ σήμερα, ποὺ πρέπει νὰ σᾶς εὐχηθῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὸ Νέο Χρόνο, σᾶς εὐχομαι νὰ σᾶς φέρῃ ὁ Ἀη-Βασίλης — ναί, ὁ Ἀη-Βασίλης ἀπὸ τὴν Καισαρεία — νὰ σᾶς φέρῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙΟΡΤΙΝΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

— Χρόνια πολλά ! . . Νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Βασιλάκης ! . . Κι' εὐτυχισμένος ὁ Νέος Χρόνος ! . .

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Σὲ λυπόμαστε ! Πολὺ σὲ λυπόμαστε ! τόσο νέο τὸ κακόμοιρο ! Καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν ξανακάνουμε πιὰ κουβέντα γιὰ τὰ χρήματα μοῦ φαίνεται.

— Φυσικὰ δὲν θέλετε νὰ κάνετε πιὰ κουβέντα. Μοῦ τὰ κλέψατε.

— Τί νὰ γίνῃ ; Ἂν αὐτὸ σοῦ κάνῃ εὐχαρίστηση, ἄς ποῦμε καὶ πὼς τὰ κλέψαμε. Καὶ τώρα ἄς ἔρθουμε στὸ ἄλλο ζήτημα : Κι' ἂν ἀκόμη παραδεχτοῦμε πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ σὲ πᾶμε πίσω, πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦμε, δὲν εἶσαι σὺ σὲ κατάσταση νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου, κι' ὅσο γιὰ μᾶς, ἐμεῖς ὅ,τι ἤρθαμε στὸν Πάγκο κι' ἂν ἤσθαμε τὸ κάναμε γιὰ νὰ βγάλουμε τὸ ψωμί μας. Ἐμεῖς δὲν βλέπουμε στὰ μάτια μας οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ ἑκατὸ δολλάρια μέσα σ' ἕνα μῆνα, κι' ὅσο γιὰ χαρτζηλίκι, οὔτε λόγος νὰ γίνεται, κι' ἂν ἔχουμε τύχη δὲν θὰ βγοῦμε σὲ στεριὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ Σεπτέμβρη.

— Μὰ τώρα βρισκόμαστε ἀκόμα στὸν Μάϊο κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάθομαι ἐδῶ καὶ νὰ μὴν κάνω τίποτε, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἐσεῖς θέλετε νὰ ψαρέψετε. Δ ὲ ν μ π ο ρ ῶ, σᾶς λέω.

— Σωστὸ καὶ δίκιο. Δίκιο καὶ σωστό. Κανένας δὲν σοῦ λέει νὰ κάθεσαι καὶ νὰ μὴν κάνῃς τίποτε. Εἶναι ἕνα σωρὸ πράγματα π ο ὺ μ π ο ρ ε ῖ ς νὰ κάνῃς ἐσὺ ἀντὶ γιὰ τὸν Ὄττο ποὺ μᾶς τὸν ἄρπαξε ἡ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Φαντάζομαι πῶς γλύστρησε. Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, μιὰ φορὰ πίσω δὲν γύρισε γιὰ νὰ μᾶς πῇ πῶς τὰ κατάφερε. Ἐ σ ὺ δ μ ω ς γύρισες πίσω ἀπὸ κεῖ ποὺ ἔπεσες κι' αὐτὸ ἦταν θαῦμα ἀληθινό, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῇς. Ὑποψιάζομαι δμως πὼς δὲν θὰ ξέρῃς καὶ πολλὰ πράγματα. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Ἐέρω νὰ σᾶς πληρώσω καὶ σᾶς κι' ὅλο τὸ πλήρωμα ὅταν θὰ βγοῦμε στὴ στεριά, εἶπε ὁ Χάρβεϋ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο μουρμουρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του κάτι ἀόριστες ἀπειλὲς σχετικὲς μὲ «πειρατεία», ποὺ ἀκούγοντάς τις ὁ Τροῦπ σχεδὸν χαμογέλασε, δίχως νὰ χαμογελάσῃ κιόλας ἐντελῶς.

—Ἄ ξέχασα, μόνο νὰ μιλᾶς δὲν εἶναι ἀνάγκη. Αὐτὸ τὸ ξέχασα. Δὲν χρειάζεται νὰ μιλᾶς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σοῦ κάνει κέφι ὅσο βρίσκεσαι ἐπάνω στὸ καράβι. Νἄχῃς τὰ μάτια σου ἀνοιχτά, νὰ βοηθᾶς τὸν Ντάν, νὰ κάνῃ ὅτι τοῦ λένε καὶ θὰ σοῦ δίνω τὸ μῆνα—δὲν τ' ἀξίζεις, μὰ ἐγὼ θὰ στὰ δίνω — δεκάμισυ δολλάρια τὸ μῆνα, δηλαδὴ ὥς ποὺ νὰ γυρίσουμε πίσω θὰ πάρῃς τριανταπέντε δολλάρια. Δὲ θὰ σὲ βλάψῃ νὰ κάνῃς λίγη δουλειά· ἴσα ἴσα ποὺ θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ μυαλό σου καὶ ὕστερα μᾶς λὲς ὅ,τι θέλῃς γιὰ τὸ μπαμπά σου καὶ γιὰ τὴ μαμά σου καὶ γιὰ τὰ πλούτη σας.

—Ἡ μαμά μου βρίσκεται στὸ βαπόρι, εἶπε ὁ Χάρβεϋ καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Πηγαίνετέ με στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Τὴν κακομοίρα, τὴν κακομοίρα ! Ἂς εἶναι, ὅταν σὲ ξαναδῇ θὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα. Εἴμαστε ὀχτὼ ἄνθρωποι ἐπάνω στὸ «Ἐδῶ εἴμαστε» καὶ ἂν γυρίζαμε τώρα πίσω—κι' εἶναι καμμιὰ χιλιάδα μίλλια δρόμος—θὰ χάναμε ὅλο μας τὸ ψάρεμα. Κι' ἂν ἀκόμη ἐγὼ ἔλεγα νὰ γυρίζαμε, δὲν θὰ μὲ ἀφῆναν οἱ ἄνθρωποί μου.

— Μὰ θὰ τὰ κανόνιζε ὅλα ὁ πατέρας μου.

— Θὰ ἔκανε ὅτι μποροῦσε. Δὲν σοῦ λέω πὼς δὲν θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, εἶπε ὁ Τροῦπ, μὰ τὸ ψάρεμμα μιᾶς χρονιᾶς εἶναι τὸ ψωμὶ τῆς χρονιᾶς τους γιὰ ὀχτὼ ἀνθρώπους καὶ θὰ εἶσαι καλύτερα στὴν ὑγεία σου ὅταν τὸν ξαναϊδῇς τὸ φθινόπωρο. Ἄϊντε τράβα τώρα μπρὸς νὰ βοηθήσῃς τὸν Ντάν. Εἶναι δέκα καὶ μισὸ δολλάρια τὸ μῆνα, μὴν τὸ ξεχνᾶς, καὶ φυσικὰ καὶ τὸ φαΐ σου καὶ ὁ ὕπνος σου, ὅπως γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ πῆτε πὼς θὰ μὲ βάζετε νὰ καθαρίζω τοὺς τεντζερέδες καὶ τέτοια πράγματα ;

— Καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη, νεαρέ μου, μὴ φωνάζῃς καὶ συγχίζεσαι.

— Δὲ θὰ τὸ κάνω ! Ὁ πατέρας μου θὰ σᾶς δώσῃ τόσα χρήματα, ποὺ ν' ἀγοράσῃ ὁλόκληρη τούτη τὴ βρωμιάρικη ψαρόβαρκά σας— ὁ Χάρβεϋ χτύπησε τὸ πόδι του ἐπάνω στὸ κατάστρωμα —καὶ δέκα φορὲς περισσότερα, ἂν μὲ πᾶτε γερὸν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ—καὶ ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, πήρατε ἀπὸ μένα κιόλας ἑκατοντριαντατέσσερα δολλάρια.

— Πῶς αὐτό ; ρώτησε ὁ Τροῦπ καὶ τὸ ἡλιοψημένο πρόσωπό του συννέφιασε.

— Πῶς ; ἐσεῖς τὸ ξέρετε τὸ πῶς, καλύτερα ἀπὸ μένα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, θέλετε νὰ μὲ βάλετε νὰ καθαρίζω καὶ χειρωνακτικὴ ἐργασία—ὁ Χάρβεϋ ἦταν πολὺ περήφανος γι' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο. Ἐγὼ λοιπὸν σᾶς λέω ὄ χ ι ! Ἀκοῦτε ;

Ὁ Τροῦπ κοίταξε γιὰ λίγη ὥρα τὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ μὲ βαθὺ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ὁ Χάρβεϋ δημηγοροῦσε μαινόμενος.

— Σούτ ! εἶπε στὸ τέλος. Ζυγίζω μέσα μου τὶς εὐθῦνες !

Ὁ Ντὰν ἄπλωσε κρυφὰ καὶ τράβηξε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα.

— Πᾶψε νὰ κάνῃς τὸν σπουδαῖο στὸν μπαμπά, ἔκανε. Τὸν εἶπες κλέφτη δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς κι' αὐτὸ δὲν τὸ δέχεται ἀπὸ ψυχὴ γεννημένη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

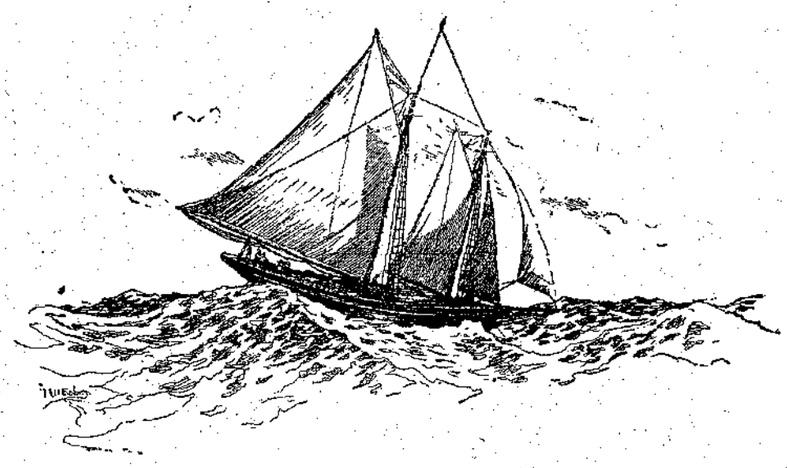

Ἡ γολέττα : «Ἐδῶ εἴμαστε»

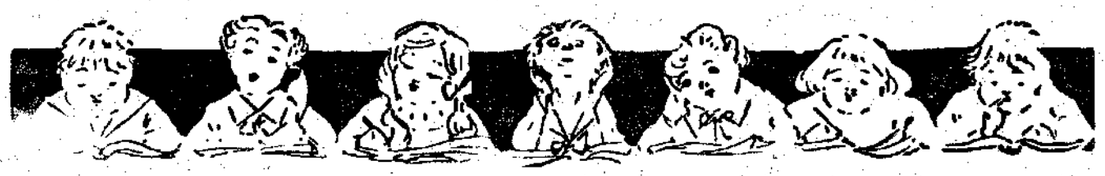

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τά κάτασπρα σπιτάκια σου ἀντικρύζω,
Χωριό μου ἀγαπημένο, καὶ δακρύζω,
Ποὺ δὲν μπορῶ κοντά σου πιὰ νὰ τρέξω
Καὶ κάνοντας χιονόσφαιρες νὰ παίξω.

Πῶς θἄθελα νὰ πάω στὸ Λαγκάδι
Νὰ τρέξω νὰ πηδήσω σὰν ζαρκάδι
Νὰ μὲ κοιτοῦν οἱ γέροι νὰ ζηλεύουν
Καὶ τὰ παλιά τους χρόνια νὰ γυρεύουν.

Πῶς ἤθελα νὰ εὕρω τὴ γιαγιά μου
Τὴν ἀγαθὴ νονοῦλα τοῦ μπαμπά μου
Νὰ κάτσω εἰς τὸ γόνα της κι' αὐτή
Παραμυθάκια πάλι νὰ μοῦ πῇ.

Ἀδίκως ὅμως κάθομαι καὶ κλαίω
Ἀδίκως τὰ παράπονά μου λέω,
Περάσανε τὰ χρόνια τὰ παλιὰ
Πᾶνε δὲν θὰ γυρίσουν ἄλλο πιά.

Κεφαλλονίτικο Ἀκρογιάλλι [Γ]

ΠΩΣ ΕΙΠΑ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ἐκείνη τὴ χρονιὰ τ' ἀποφάσισα, τὴν Πρωτοχρονιὰ θὰ πήγαινα νὰ τὰ πῶ! Αὐτὸς ἦταν ἀπὸ καιρὸ ὁ πόθος μου. Πῶς ζήλευα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί, τ' ἄλλα παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν νὰ τὰ ποῦνε! Ἀπ' τἄλλο μέρος μὲ τραβοῦσε ἀρκετὰ ἡ γλύκα τῶν λεφτῶν.

Συνενοήθηκα λοιπὸν μ' ἕνα φίλο μου, ἐφοδιάστηκα μ' ἕνα τρίγωνο, καὶ περίμενα τὴν παραμονή, ποὺ μόλις ἤθελε δυό-τρεῖς μέρες γιὰ νὰ φτάσῃ. Ἔφτασε κι' ἡ παραμονή, ἀλλὰ ὁ φίλος δὲν ἐρχόταν. Βλέποντας πῶς ἦταν πολὺ ἀργά, ξεκίνησα τέλος μόνος μου.

Σὰν ἄπειρος ὅμως ποδιμουνα δὲν τὰ κατάφερα καλά. Δείλιαζα λιγάκι, δὲν ἤξερα νὰ διαλέγω τὰ σπίτια, ἤμουν καὶ μόνος μου, ἦταν κόπως ἀργὰ κι' ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ τὰ πῶ πουθενά, λὲς κι' εἶχαν συνενοηθῆ ὅλοι νὰ μὲ διώχνουν, μὲ τὰ αἰώνια καὶ στερεότυπα: «Τἄπαν ἄλλοι». «Πρωί-πρωί», «Τέτοια ὥρα», «ἄσε μας ἡσύχους» καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἶχα πιὰ βαρεθῆ, εἶχα σκοπὸ νὰ μήν πάω πουθενά ἀπεφάσισα ὅμως νὰ κάνω μιὰ τελευταία ἀπόπειρα καὶ μπῆκα στὸ πρῶτο σπίτι μπροστά μου, ἕνα μικρὸ φτωχόσπιτο, ὅπου βρισκόταν μόνο μιὰ γρηούλα. Μ' ἄφησε νὰ τὰ πῶ καὶ μοῦδωσε. . . τριάντα λεφτά! Τώρα πιὰ ἦταν ποὺ μοῦχἄβαν νὰ σκάσω. Τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι, καταστενοχωρημένος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νὰ πῶ τί κοροϊδίες ἄκουσα στὸ σπίτι. Καὶ γι' αὐτό, ἀποφάσισα νὰ πάω τὰ Φῶτα, γιὰ νὰ τοὺς δείξω πῶς κάτι ἀξίζω. Καὶ πραγματικά, κάτι κατάφερα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀποτυχία μου θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη. Τὸ φυσάω καὶ δὲν κρυώνει, ποὺ λένε.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [Β]

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ «ΣΥΛΛΟΓΟ ΤΩΝ 13»

Γύρισα στὸ σπίτι πολὺ σκεπτική. Μόλις εἶχα δῆ στὸ θέατρο τὸν *Βασιλέα Λῆρ* καὶ μοῦχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση. Ἀπαράλλαχτα ὅπως κἄποιο ἄλλο κἄποτε, ὁ *Μιχαὴλ Στρογκὼφ* ποὺ παιζόταν στὸ κινηματογράφο μὲ τὸν *Ρόμπερ Ταίηλορ* νομίζω.

Καὶ πόσοι σκοτωμοί, Θεέ μου.

Προσπάθησα νἀλλάξω σκέψη. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα τῆς *Βασίλισσας Νεφερτίτι*, ποὺ βρισκόταν καδρωμένη στὸν τοῖχο. Χαμογέλασα. Τί μακρὺς λαιμός. Καὶ τί παράξενο καπέλλο. Περίεργο, τέτοια καπέλλα φοροῦσαν οἱ Ἀρχαῖες Αἰγύπτιες; Ἕνα ἄλλο καδράκι πλάι της ξεκούραζε περισσότερο τὸ μάτι. Παρίστανε ἕνα τοπεῖο ἀπ' τὴν Ζάκυνθο. Μιὰ *Ζακυνθινὴ Βαρκοῦλα* τραβηγμένη στὴν ἄμμουδιὰ στέγνωνε στὸν λαμπερὸ ἥλιο, ἐνῶ δίπλα της, μιὰ *Ζακυνθινοῦλα* ἔπαιζε, τσαλαβουτῶντας τὰ πόδια της στ' ἀφρισμένα κυματάκια.

Ἔμεινα γιὰ λίγο σκεπτική. Ξαναρθε πάλι στὸ μυαλό μου ὁ *Βασιλιὰς Λῆρ* μὲ τοὺς ἀπανωτοὺς σκοτωμοὺς του. Ἂν ἔψαχνα τοὐλάχιστον στὴ βιβλιοθήκη γιὰ κανένα βιβλίο; Μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ τὸν ξεχάσω γιὰ λίγο. Τράβηξα τὸ πρῶτο ποὺ βρέθηκε μπρός μου: Σέρλοκ Χόλμς, ὁ δαιμόνιος *Ντέτεκτιβ Φάντασμα*. . . Χμ, αὐτὸ ἔλειψε τώρα. Νὰ σκοτίσω περισσότερο τὸ κεφάλι μου μὲ κανένα «περιπετειῶδες ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα» Ἄ, βρῆκα· θὰ ψάξω στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια νὰ δῶ τί ἦταν ὁ *Μελέαγρος*. Κανένας ποιητὴς μήπως; Δὲν θυμᾶμαι νὰ τὸν συνάντησα πουθενὰ στὴν δραματολογία. Πφ! «Μυθικὸς ἥρως» μόνο. Περίμενα κάτι περισσότερο. Νὰ καὶ οἱ *Νεοέλληνες* ποιηταί. Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ βρῶ κανένα ποίημα ποὺ μ' ἀρέσει;

Ἡ *Καστρινὴ* τοῦ . . .

— Μά, *Μασκὼτ* εἶσαι ἀνυπόφορη, τί θὲς καὶ τραβᾶς τόσην ὥρα τὸ παλτό μου; Θὰ τὸ σχίσῃς;

— Γάβ, γάβ, διαμαρτυρήθηκε. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ διάβασμα!

Βρῆκα σωστὰ τὰ λόγια της. Τὴν πῆρα καὶ βγήκαμε στὸν Κῆπο. Τὸλόγιομο φεγγάρι ἔτρεξε νὰ μᾶς χαιρετήσῃ ρίχνοντας ἄπλετο τὸ φῶς του ἐπάνω μας. Ἡ βραδυὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ γλυκειά, σωστὴ ἀνοιξιάτικη. Μόνο τἄφθονα κιτρινισμένα φύλλα, τὰ ριγμένα ἀλύπητα παντοῦ, στὸ χῶμα, σκαλωμένα στοὺς τοίχους, στὰ κεραμίδια, μαρτυροῦσαν τἀγγίγμα τοῦ φθινοπώρου.

Τὰ ὄμορφα *χρυσάνθεμα, κουρασμένα* θαρρεῖς ἀπ' τὴν προσπάθεια τῆς μέρας νὰ σταθοῦν καμαρωτά, ἔγερναν τώρα ἀποκαμαμένα τἄνω πάνω στἄλλο.

Οἱ κίτρινες μαργαρίτες, κλειστές πιά, ἔγερναν κι' αὐτὲς στὸ χῶμα, ἀνάμεσα στὶς πρασινάδες. Δυὸ τρεῖς γαρυφαλλιές, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φορτωμένες μὲ *Γαρύφαλλα*, ἄσπρα, κόκκινα. ρόζ, ξέχυναν μιὰ λεπτή-λεπτὴ εὐωδία.

Τἀεράκι χάιδευε ἁπαλὰ τὸ πρόσωπο, ἀνέμιζε τὰ μαλλιά, πειχνίδιζε μὲ τὰ λουλούδια, τἀλαρροκουνοῦσε, λὲς καὶ ἤθελε νὰ τὰ νανουρίσῃ στὸν βραδυνό τους ὕπνο.

Μόνο τἄφθονα κιτρινισμένα φύλλα ποὔτριζαν στὸ κἄθε μου πάτημα, *μαρτυροῦσαν τἀγγίγμα τοῦ φθινοπώρου*. . .

Ἡ βραδυὰ ἦταν γλυκειά, σωστὴ ἀνοιξιάτικη. Κι' ἀπὸ ψηλά, γλυκειά, γελαστή, ὅπως πάντα, ἔστελνε τἀσημένιο της φῶς ἡ θεά.

Ἴσις [Β]

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Βαθειὰ ἡσυχία ἁπλώνεται παντοῦ. Ἡ νύχτα μὲ τὶς μαῦρες φτεροῦγες της ἔχει ἀγκαλιάσει ὅλη τὴ φύση. Τὸ χωριὸ κοιμᾶται. Πουθενὰ δὲ βλέπεις φῶς. Μέσα στὸν κῆπο ἕνα γλυκὸ ἄρωμα χύνεται ἀπ' τὰ λουλούδια. Τὰ νυχτολούλουδα μὲ τὸ γλυκὸ ρόδινο χρῶμα τους ἔχουν ἀνοίξει θαρρετὰ τὰ λεπτὰ πετἀλάκια τους. Δυὸ μυγδαλιὲς ποὺ εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ κήπου μοιάζουν μὲ τοὺς μαύρους δράκοντες τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ χυμήξουν νὰ μ' ἁρπἄξουν. Ὁ γκιώνης πάνω στὰ δέντρα ἔχει ἀρχίσει τὸ κλάμα του. Τὸ ἀηδόνι ἐκοιμήθηκε ἀνάμεσα στὰ κλαριά, καὶ μόνο νυχτοπούλια βοοῦζουν μονότονα συνοδεύοντας τὸ γκιώνη στὸ θλιβερὸ τραγούδι του. Ἕνα μυρωμένο ἀεράκι κνέει ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Τὸ νερὸ τρέχοντας μέσα στὸ ρυάκι τραγουδάει ἕνα γλυκὸ σκοπό. Σ' ἀκρογιάλι τἀκύματα φιλοῦν ἡσυχα τὴν ἀμμουδιά. Μιὰ βαρκοῦλα ἀρμενίζει καὶ ἀκούγεται τὸ ρυθμικὸ πλατάγισμα ποὺ κάνουν τὰ κουπιὰ της βουτόντας στὰ γαλανὰ νερά. Τὸ δάσος πέρα στέκεται σιωπηλὸ κι' ἐπιβλητικό. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ζαφείρια καὶ διαμάντια. Τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ὁλοστρόγγυλο κι' ὅσο ἀνεβαίνει αὐτό, τόσο θαμπώνουν σιγά-σιγὰ τ' ἀστέρια. Καὶ τώρα ἀπὸ τὸ θρόνο του χύνει ἕνα χλωμὸ φῶς, ποὺ παιγνιδίζει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ δίνει σ' ὅλη τὴν πλάση μιὰ γλυκειὰ μελαγχολική μορφή. . .

Νυχτοτράγουδο [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί θὰ γίνῃς, Ἀδολάρ, ὅταν μεγαλώσῃς;

—*Ἐφευρέτης*.

—Μπά! . . Καὶ τί θὰ ἐφεύρῃς;

—Ἄσε, πρῶτα νὰ γίνω ἐφευρέτης κι' ὕστερα θὰ σκεφθῶ.

Ἀττὲ Ἰρὰμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27 Δεκεμβρίου 1938

Τὸ φυλλάδιο τοῦτο φέρει ἀκόμα χρονολογία 1938. Γιατ' εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ Δεκέμβρη. Ὅταν θὰ τὸ λάβετε ὅμως, τὸ 1939 θὰ ἔχῃ ἀνατείλῃ. Εἶναι λοιπὸν Πρωτοχρονιάτικο. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἐπίκαιρη ὅλη του καὶ τὶς εἰκόνες, πρέπει νὰ βρῆτε μέσα καὶ τὶς εὐχές μου. Σᾶς τὶς γράφω ἐδῶ ὅπως πάντα. Ὁ Νέος Χρόνος νὰ εἶναι εὐτυχισμένος γιὰ ὅλους σας. Νὰ σᾶς βρῇ καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ μὲ ὑγεία καὶ χαρά. Καὶ νὰ σᾶς φέρῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε!

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἰανουαρίου, θὰ εἶναι δωδεκαεβδόμο καί, καθὼς σᾶς εἶπα, θὰ ἔχῃ καὶ τὴν «*42α Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*». Ἀλλὰ «Κουτσοκυριακή», λέει ὁ Ἀνανίας, πρῶτο γιατί ἔχει περάσει μισὸς αἰώνας ἀφότου προκηρύχθηκε κι' ὅσοι ἀπάντησαν τότε εἶναι σήμερα . . . παππούδες—λέει ὁ Ἀνανίας — καὶ δεύτερο γιατί χάθηκαν τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀπαντήσεων. Ὥστε ἡ 42α Κουτσοκυριακὴ θὰ γίνῃ μόνο γιὰ νὰ προκηρυχθῇ ἡ 43η, ποὺ αὐτή—πρῶτα ὁ Θεός—θὰ εἶναι Κυριακὴ σωστή, μὲ τὰ ὅλα της.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἡ προκήρυξη δημοσιεύθηκε στὸ 1ο φυλλάδιο καὶ δόθηκε προθεσμία ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὡς σήμερα δὲν ἔλαβα ἀρκετὲς Συλλογές, *παρατείνω τὴν προθεσμία ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου*. Ἡ δημοσίευση Ἀσκήσεων ἀπὸ τὶς νέες Συλλογὲς θἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο. Κι' ἐπειδὴ ὁ γύρος τῶν συλλογῶν ποὺ ἔχω λάβει θὰ τελειώσῃ πολὺ μετὰ τὴν 31 Ἰανουαρίου, ὅσοι θὰ στείλουν Συλλογὴ ὡς τότε δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτα, γιατί καὶ ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου νὰ τὴν εἶχαν στεῖλει, τότε θὰ ἀρχόταν ἡ σειρά της γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ πρώτη "Ἄσκησις ἀπ' αὐτήν.

Θυμίζω πῶς οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες καθαρά, μὲ σκοῦρο μελάνι, *σὲ μεγάλα τετράδια*, ραμμένα μ' ἐξώφυλλο, τακτικά. Ὅσοι στεῖλουν μικρὰ τετράδια, ἢ φύλλα φύλλα, ἢ μὲ τὶς Ἀσκήσεις *ξέθωρες καὶ δυσανάγνωστες*, θἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸ Διαγωνισμὸ καὶ νὰ τὸ ξέρουν. Ὅσοι μάλιστα ἔστειλαν Συλλογὲς ἔτσι ἀκανόνιστες, ἂς τὶς ξαναγράψουν κανονικὰ ἂν θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὸ Διαγωνισμό—κι' ἂς τὶς ξαναστείλουν. Ἔχουν καιρὸ κι' αὐτοὶ ὡς τὶς 31 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ νὰ σημειώσουν στὸ ἐξώφυλλο: «Στέλλεται ἐκ νέου».

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Δοξασμένο Νησί*, καὶ συμμορφώθηκα. Ναί, ἡ «42α Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο. Τὸ πρωτοχρονιάτικο, βλέπεις, εἶναι τὸ σημερινό. Γιατί ἂν ἄφηνα τὴν Πρωτοχρονιὰ γιὰ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ 1939, ποὺ θὰ βγῇ στὶς 7 Ἰανουαρίου, θὰ ἦταν ἀργά.

Μὲ χαρά, *Μικαέλα*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Τὸ πιστεύω πῶς δὲν ἦταν ἀπὸ τεμπελιὰ παρ' ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα. Τὴν καθηγεύουσα τοῦ σχολείου πρέπει νὰ τὴ μαθαίνῃς γιατὶ χρειάζεται κι' ἔννοια σου, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ξεχάσῃς τὴ δημοτική, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μητρική, ἡ ἀληθινή σου γλῶσσα. Μοῦ τὰ ἔγραφαν κι' οἱ ἄλλες γιὰ τὸ Σύλλογό σας καὶ χάρηκα πολύ· ἀλλὰ γιὰ τὴν ἔγκριση πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 10 δραχμές.

Ἕξη χρόνια συνδρομήτριά μου, *Διάνα*, καὶ τώρα μόλις μπαίνεις στὴν κίνηση; Πάλι' καλά, γιατὶ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ πρῶτο σου γράμμα. Πόσα μαθήματα κάνεις! Ναί, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσο ἡ Ἱστορία, νὰ σπουδάσῃς φιλολογία καὶ νὰ εἰδικευθῇς εἴτε στὴν Ἱστορία, εἴτε στὴν Ἀρχαιολογία. Ὁδηγὸ ἔστειλα.

Εὐχαριστῶ, *Ἀδολάρ*, ποὺ μοῦ δπέδειξες τὰ τυπογραφικὰ λάθη στοὺς τίτλους μου. Αὐτοί, ξέρεις, εἶναι *στερεότυποι* δὲν γίνουνται θηλαδὴ κἄθε φορά, ἀλλὰ ὑπἄρχουν στοιχειοθετημένοι, κι' ὁ τυπογράφος τοὺς βἄζει σὲ κἄθε φυλλάδιο, ἀλλάζοντας μόνο τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἡμερομηνία. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τοὺς διαβάζω. Ἀλλὰ τελευταῖα συνέβη νἀντικαταστήσῃ ὁ τυπογράφος μερικὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν φθαρεῖ, στὴν ἀντικατάσταση ἔκαμε λάθη, ἐγὼ δὲν τἀ εἶδα, καὶ τἀ λάθη ἔμειναν. Ἐσὺ μ' ἔκαμες νὰ τἀ διορθώσω. Τώρα, πιστεύω, δὲν ὑπἄρχει κανένα.

Καλὴ πρόοδο, *Μουζελέν*, στὸ γαλλικὸ σχολεῖο. Μὴν παραμελήσῃς ὅμως καὶ τἀ ἑλληνικά σου, γιατὶ κάνεις ἀκόμα μερικὰ λάθη, προπάντων στοὺς τόνους. Τὰ «Ἀπάνεμα *Βράδυα*» τοῦ κ. *Ξενοπούλου δημοσιεύθηκαν* ἐδῶ πρὸ πολλῶν μηνῶν στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα». Πῶς τὰ παρακολουθεῖς τώρα; Μήπως τἀναδημοσιεύει καμμιὰ ἐφημερίδα τῆς πόλης σας; Πές μου ὅταν θὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἔλαβα, *Χαρά*, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Φυσικὰ ποὺ δὲν πρέπει νἀπελπιοθῇς κι' ἂν ἀπορριφθῇ, ἀλλὰ νὰ ἐπιμείνῃς ὡς νὰ ἐπιτύχῃς. Ναί, τὸ δῶρο σου μοῦ τὸ ἔκαμες κι' εὐχαριστῶ πολύ· δὲν πειράζει ποὺ ἦταν μόνο ἕνα ξεσπάθωμα· μακάρι νὰ μοῦ ἔκαμαν ὅλοι ἀπὸ ἕνα!. . Βλέπω πῶς ἔχεις συμμορφώσει τὴν ὀρθογραφία σου σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μου καὶ τώρα γράφεις μιὰ ὁμοιόμορφη γλῶσσα. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάμουν ὅλοι. Τἀ Διαπλασόπουλα τοὐλάχιστο, ὅταν γράφουν δημοτική, ἂς ἔχουν μιὰ ὀρθογραφία: τὴ δική μου. Εἶναι ἡ πιὸ λογική, καὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι κι' ἡ ἐπίσημη, γιατὶ ἔτσι γράφουν κι' οἱ κκ. Δελμοζδζς, Τριανταφυλλίδης καὶ Τζἀρτζανος, ποὺ ὁ κ. Μεταξᾶς, τοὺς ἀνέθεσε νὰ κάμουν μιὰ γραμματική τῆς δημοτικῆς γιὰ τὰ σχολεῖα.

Μπτιάνα Σορέλλι, τὸ ἔλαβα. Ἔπρεπε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν τύχη τοῦ προηγουμένου κι' ἔπειτα νὰ στεῖλῃς ἄλλο — ἔτσι εἶναι ὁ κανονισμὸς—ἀλλά, γιὰ πρώτη φορά, δὲν πειράζει. Τόσο βαρειὰ λοιπὸν ἦταν ἡ ἔλαρά ποὺ πέρασις; Χαίρω ποὺ τώρα εἶσαι καλά. Τὴν ἀδελφή σου, ποὺ ἔχει τόσο καλὲς διαθέσεις γιὰ ξεσπάθωμα στὸ σχολεῖο, τὴν εὐχαριστῶ πολύ· μὰ καὶ σένα ποὺ τὴν προτρέπεις.

Ἀρκετὲς εἶναι οἱ 30 Ἀσκήσεις τῆς Συλλογῆς σου, *Κατάσκοπε 33*. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν ἐξ ἀρχῆς τὰ νέα μου μυθιστορήματα. Ὡραῖα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν εὐεργετικὴ διώρυγα τῆς Κορίνθου. Βέρεις ὅμως ποιός εἶχε τὴν πρώτη ἰδέα νὰ γίνῃ; ὁ Νέρων, ὁ ὠμὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. Ἂν μπορῆς, σὐλόγει τὄνομά του. Ἂς εἶναι ὅμως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαίνουμε τόσο μακριά· ἂς εὐλογοῦμε καλύτερα τὸν στρατηγὸ Τύρ, ποὺ τὴν ἔπραγματοποίησε. Ἀπορῶ γιὰ τὴν τελευταία σου ἐρώτηση. Τόσα χρόνια μὲ διαβάζεις, καὶ δὲν ξέρεις ἀκόμα τί ἰδέα ἔχω γιὰ τὴ δημοτική;

Ὁ *Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος* ἔκαμε τὴ στατιστικὴ ποὺ τοῦ εἶπα, ἀφοῦ ἤθελε νὰ ἰδῇ ποιὰ εἶναι τὰ περισσότερα ψευδώνυμα, τἀ ἀγορίστικα ἢ τἀ κοριτσίστικα. Καὶ νὰ οἱ ἀριθμοὶ ποὺ βρῆκε. Τὸ 1938 ἐνεκρίθησαν νέα ψευδώνυμα 332. Ἀπὸ αὐτὰ τἀ 171 ἀνήκουν σὲ κορίτσια, τἀ 161 σὲ ἀγόρια. Τὸν ἴδιο χρόνο ἀναναεώθηκαν 195, κοριτσιῶν 129 καὶ ἀγοριῶν 66. Γενικὸ ἄθροισμα: κοριτσιῶν 300 καὶ ἀγοριῶν 227. Ἄρα διαφορὰ 73. Ἤ, δὲν εἶναι μεγάλη. Ἄλλα χρόνια τἀ κορίτσια ποὺ λάβαιναν μέρος στὴν κίνηση ἦταν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τἀγόρια. Τώρα πλησιάζουν νὰ ἐξισωθοῦν.

Νὰ κι' ἡ Στατιστικὴ τῆς Σελίδας Συνεργασίας ποὺ ἔκαμε ὁ *Μελέαγρος*: Τὸ 1938 δημοσιεύθηκαν ἐν ὅλῳ 145 κομμάτια. Ἀπ' αὐτά, 29 μὲ Α, 91 μὲ Β καὶ 24 μὲ Γ. Τἀ πιὸ πολλὰ τἀ ἔχει τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* (8 κομμάτια) κατόπι τὸ *Ὑδραιόπουλο* (7), ἡ *Ἴσις* καὶ ὁ *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας* (ἀπὸ 6), ἡ *Β. Νεφερτίτι*, ἡ *Λευκὴ Καμέλια* καὶ ὁ *Μελέαγρος* (ἀπὸ 5) καὶ καθεξῆς.

Στὸ προηγούμενο, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ἀνέφερα καὶ τοὺς δικούς σου ἀριθμοὺς γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ἀλλὰ στὸ ἴδιο σου γράμμα κάνεις καὶ Στατιστικὴ τῆς Ἀλληλογραφίας. Ἀπ' αὐτὴν ἐνδιαφέρει μόνο ὅτι τὸ 1938 ἀπάντησα σὲ 1371 γράμματα ἀπὸ 565 Διαπλασόπουλα. Τἄλλα εἶναι λεπτομέρειες. Ἀλήθεια, τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικό, στὴ λέξη «Ψευδώνυμον», γράφει πῶς τὸ Κίμων Ἀλκίδης εἶναι ψευδώνυμο τοῦ κ. Ξενοπούλου; Λάθος. Τὸ μόνο ψευδώνυμο τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι τὸ Φαίδων.

Ραμνουσία "*Αρτεμις*, ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Ἔλαβα τὴ σημείωσή σου καὶ σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ γνωστὴ συγγραφεύς, ζωγράφος καὶ μουσικός, εἶναι ἐξαδέλφη τῆς δ Γεωργίας Ταρσούλη, τῆς συνεργατιδός μου. Ὁ σύζυγος δηλαδὴ τῆς κ. Ἀθηνᾶς εἶναι ἐξάδελφος τῆς δ. Γεωργίας. Τὸ σημειώνω γιατὶ πολλοὶ τὶς συγχέουν, ἢ νομίζουν πῶς εἶναι ἀδελφές.

Εὐχαριστῶ, *Ἐρμίνα*, γιὰ τὴν ἀνανέωση, τὸ ξεσπάθωμα καὶ τἀ καλὰ λόγια. Ἄρχισα νὰ στέλνω στὸ νέο μου φίλο τὸ φυλλάδιο, τοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ ἀνανέωσα τἀ ἄλλα. Ἔλχω τὴν ἰδέα πῶς κι' ὁ νέος σας γυμνασιάρχης εἶναι καλὸς καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν ἀγαπήσετε σὰν τὸν ἄλλον. Μὰ πῶς τὴ μάθατε τὴ γράμμα σου; Ναί, ἀρκετὰ· ὄχι ὅμως καὶ γιὰ νὰ κάμῃς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα χρόνο. . .

Κά! σύ, *Πολιτὴ "Αρκτος*, εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα χρόνο, ἀλλ' ἀφοῦ, καθὼς λές, μπαίνεις μὲ νέο ζῆλο στὴν ἀλληλογραφία μας, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς στὸ ἑξῆς τακτικά. Ἄλλωστε θὰ σὲ προτρέπῃ καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφῆς σου. Θὰ εἴδες τὴν ἔγκριση τοῦ νέου σου ψευδωνύμου. Τὴν «ἐργασία» σου θὰ τὴ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Εὐχαριστῶ γιὰ τἀ καλὰ λόγια καὶ τὶς καλὲς διαθέσεις.

Σεγή, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση ἔκαμα τὴ γνωριμία σου ἀπὸ τὸ ἑκτενὲς κ' ὡραῖο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Ἀφοῦ στὸ σχολεῖο σου εἶμαι σχεδὸν ἀγνωστη, ἐσύ, ποὺ μἀγαπᾷς τόσο, πρέπει νὰ μὲ κάμῃς γνωστή. Φίλησε μου τὸ ἀδελφάκι καὶ γράψε τἀ χαιρετισματά μου στὴν ξαδέρφη σου.

Τὴν περασμένη Κυριακή, ὀτὸν «Παρνασσό», κατὰ πρωτοβουλία τῶν ἐν Ἀθήναις Σμυρναίων, γιορτάσθηκαν τἀ φιλολογικὰ Πενηντάχρονα τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἀργυροπούλου. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ κ. Φαίδων θὰ γράψῃ στὸ ἐρχόμενο ἐπιστολή, ἀφιερω-

μένη στὸν ἐπιφανῆ Σμυρναῖο λόγιο ποὺ στάθηκε κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μου συνεργάτες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Μαῦρος Ἱππότης, κ. (!!!) Οὐώβερλεϋ, ἀ. (ΝΟ). Αὐτοκράτωρ τοῦ Διαπλασιόκοσμου, ἀ. (ΣΚ). Λευκή, κ. (ΕΒ). Νέα Ἐσμεράλδα, κ. (ΚΓ). Μαράμα, κ (ΜΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Σκιά, κ. Παράξενη Μικρούλα, κ. Ἑλληνοπούλα, κ. Αἶνος. ἀ. Λίλιβελ, ἀ. Φελμάρε, ἀ. Κόκκινος Γάϊδαρος, ἀ. Ρόδο τ' Ἀπρίλη. ἀ. Βασιλάκης Σωτηριανός, ἀ. Μυρωμένη Αὐγούλα, κ. Μικρὴ Πιανίστρα, κ. Κόκκινη Γατούλα, κ. Εὔθυμος Πλοίαρχος, ἀ. Λυγερή. κ. Χρυσὴ Πεταλουδίτσα, κ. Καρυάτις, κ. Ἀγνὴ Καρδιά, κ. Αὐγή, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Σκιάν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, δὲν πειράζει) ***Ροκάναν*** (χαίρω πολύ· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· πρέπει ὅμως νὰ πάρῃς καὶ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ γιὰ νὰ βλέπῃς τοὺς κανονισμούς· π. χ. Ἀσκήσεις δὲν στέλνουνται μιὰ-μιὰ χωριστά, ὅπως μοῦ στέλνεις ἕνα Γρίφο·) ***Ἰωάννην Δρούγκαν*** (ἔστειλα τόμο τοῦ 1930· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Ἑλληνοπούλαν*** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· ἡ Συλλογή σου δὲν ἔφτασε ἀκόμα· κατὰ τὸ γράμμα σου, μοῦ τὴν ἔστειλες στὶς 15 Δεκεμβρίου· μὴν ἐχάθηκε ; ***Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλον*** (καὶ σὲ σένα, καὶ σ' ὅλους ποὺ ἔχουν παραγγείλει, τετράδια Μ. Μυστικῶν θὰ σταλοῦν μόλις ἀνατυπωθοῦν· ἔλαβα τὶς Ἀσκήσεις σου· νὰ πάρῃ ψευδώνυμο κι' ὁ ἀδελφός σου·) ***Ρέναν Καλοτύχαν*** (στεῖλε ταχυδρ. ἐπιταγὴ 130 δραχμῶν καὶ γράφε στὸ ἀπόκομμά της τοὺς ἄλλους δυὸ τόμους ποὺ θέλεις νὰ σοῦ στείλω·) ***Κόκκινην Γατούλα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ φιλῶ τὸ μικρούλη μου νέο φίλο· πῶς σοῦ φάνηκαν λοιπὸν νὰ νέα μου ; ***Βόρειον Πόλον*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα, κι' αὐτὸ θὰ βάλῃς στὸ δεύτερο γράμμα σου ποὺ τὸ περιμένω· γράφε μου πολλά, νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα·) ***Ἄλκην Σοφιανόπουλον, Ἴσιδα, Νεφέλην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20*** **Δεκεμβρίου** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

50 Δεξίγριφος

Ἔνδοξη πόλη γίνεται,
Μὰ στὴν παλιὰ τὴν ἐποχὴ
Καὶ δὴ στὴ Βοιωτία,
Ἂν βάλῃς σὰ συνέχεια
Σὲ κοινοτάτη μετοχή
Λουλούδια μ' εὐωδία.

Μάγκας

51. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Σὺ βαρεῖς κι' ἐγὼ ὑπομένω,
Μ' ἀπ' αὐτή μου τὴ θυσία
Πόλη ἀρχαία περιμένω
Νὰ κουσθῇ ἀπ' τὴν Ἰταλία.

Αἶνος

52. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Ἀκέφαλο, ἀνθυγιεινό·
Μὲ Μῖ ἀκράαμα τερπνό,
Μὲ Τᾶ τὰ πάντα τελειώνει,
Πεντᾷ μὲ Βῆτα καὶ σκοτώνει.

Βασίλισσα Νεφερτίτη

53. Τονόγριφος

Μοῦρα εἶναι, μὰ τί κάνει ;
Νὰ τὴν παροξυτονίσῃς,
Καὶ μονάχα τοῦτο φτάνει
Νὰ στὸ πῇ, νὰ τὸ γνωρίσῃς.

Μικρούλα Τραλαλὰ

54. Δυκτυωτὸν

* * * * * * *=Πτεροφόρος οὐράνιος.
* * * *
* * * * * * *='Αρχαία ρωμαϊκὴ ἐπαρχία.
* * * *
* * * * * * *=Μέγας ἀρχαῖος λαός.
* * * *
* * * * * * *=Μέρος τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς.—Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Παντζουρλισμὸς

55. Κρυπτογραφικὸν

12345167869=Ρωσικὴ πόλις.
25137 ='Ανεμος.
356267 ='Αρχαῖος θεός.
457967 ='Αγώνισμα.
583253 =Κράτος.
621567 =Πάρα πολὺ εὐτυχής.
75385783 =Πόλις τῆς Μακεδονίας.
86967 =Κέρδος, ἐνίοτε ἀθέμιτον.
93467 =Δοχεῖον.

Σάρλ Βανὲλ

56. Διπλὸ Κεφάλι

κεραία, ὦμος, αὔριον, ποῦς, ἔριφος,

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τἀρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποτελοῦν ἑλλην. πόλιν.

Πασχαλιὰ τῆς Ἀνδρόυ

57. Ἀκροστιχίς

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν διάσημον ἐμπρηστήν :

1, Ἥρως ἡμίθεος· 2, Τεμάχιον πλίνθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι· 3, Περίφημος δημοτικὴ πόλις· 4, Βασίλισσα τῶν Περσῶν· 5, Μία τῶν αἰσθήσεων.

Σίφουνας

58. Ἐλλιποσύμφωνον

η-αα-αα-η-ευα-ευα

Μόνα Λίζα

59. Γρῖφος

ς ς ς ς
Ἥχο ς Ρὶκ ς σκα ι ι μαθ
Λόπα ς ς ζιν ι ι
ς ι

Ραμνουσία Ἄρτεμις

Πανόραμα :—Νὰ διορθωθῇ ὁ αὔξων ἀριθμὸς εἰς τὸν Γρῖφον τοῦ προηγουμένου φύλλου : ἀντὶ 35, νὰ γίνῃ 49.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 42.

555. Ἰόνιον (ἴον, ἶον). — 556, Ἑβραῖος—Ἕβρος.— 557. Λεκὲς-λακές.— 558. Ἀσία-Αἶας.— 559.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ
Σ Κ Υ Υ
Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ
Ο Ι Α Κ
Δ Υ Ν Α Μ Α Ι
Ο Ο Α Ο
Σ Υ Σ Κ Ι Ο Σ

560. ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ (Ἰταλία, Βραῖλα, ραββί, Ἄρτα, λίρα, τιάρα). — 561-565, Διὰ τοῦ Σ : ***πυρσός, Σίμων, Μῆλος, Ἴος, σάλος.***—566. ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ (ΛΑρισσα, ΘΕογνις, Βίας, Ὠσηέ, Ἀ Σπασία). — 567. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—568. ***Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν*** (τὸ λάκκο, νὶ, ζῆ, ν' ἐς τί, φὶ, λο σ' οφ, ῆν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'—86]

Παντζουρλισμέ, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο βιβλίο. — ***Ζακυνθινούλα*** γιατὶ τόση σιωπή ; ***Ἴσις***

[ΑΘ' 87]

Γιὰ τὶς εὐχές σου, ΙΣΙΣ, ***ἄπειρα εὐχαριστῶ.*** ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΘ' — 88]

Ἀμφιτρύων, ὥστε νικήσατε ; Συγχαρητήρια. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΡ

[ΑΘ' — 89]

Τρελλοπαρέα, εὐχαριστῶ θερμότατα. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΘ' — 90]

Ἡ παταγώδης ἐμφάνισίς μας στὴν Προσοχοπικὴ ἑορτή, καὶ στὸ Δύκειο Ἑλληνίδων... ἐξέπληξε κυριολεκτικῶς τοὺς... Διαπλασιακοὺς κύκλους τῆς Σύρου. (Περιμένουμε... λοιπόν... ἀποκαλύψεις ! ! !)

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΘ' — 91]

Εἰσερχόμενος στὸ ***Δεύτερο*** ἔτος ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς μου, ἐξακολουθῶ νὰνήκω στὸ σύλλογο «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» χαιρετῶν ὅλα τὰ προσφιλῆ Διαπλασόπουλα. ***Μέφιστος***

[ΑΘ' — 92]

Εἰσερχόμενος στὸ τέταρτο ἔτος ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς μου, χαιρετῶ πάντας.

Ὑδραιόπουλο
Γραμματεὺς
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

[ΑΘ'— 93]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ. Δ]σις : Ἀλκαμένους 45, Κα Οὐρανία Ἀναγνωστοπούλου, Ἀθῆναι, διὰ :—***Μαράμα***

[ΑΘ' —94]

Ἴσις, Λευκὴ Καμέλια, Στέφανε τῆς Δόξης, Νεφερτίτι, Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, Νταριά, Μελαγχολικὲ Ὀνειροπόλε, ***χαρούμενος*** καὶ ***εὐτυχισμένος*** ὁ καινούργιος χρόνος ! ***Κατάσκοπος «33»***

[ΑΘ' — 95]

Νινέττα, πολὺ θάθελα κι' ἐγὼ ν' ἀλληλογραφήσουμε· δυστυχῶς, ὅμως, ἀδυνατῶ... Τετραδιάκι ἀνταπέδωκα.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΘ' — 96]

Πολύχρονος, χαρούμενος, εὐτυχισμένος ! Ντέτεκτιβ-Φάντασμα. (καθοστερημένη). ***Κατάσκοπος «33»***

[ΑΘ' — 97]

Εὐχόμαστε στὸν ἀγαπημένο μας Διευθυντὴ— ἔστω ἀργά—χρόνια πάμπολλα τρισευτυχισμένα. ***Ράδιο-Ἑλλάς***

[ΑΘ'— 98]

Εἰς ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον εὔχομαι τὸ νέον ἔτος τρισευτυχισμένον.

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[ΑΘ' — 99]

Σκυριανόπουλο, χρόνια πολλά.

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[ΑΘ' — 100]

Διαπλασόπουλα-ες : Ἀνταλλάσσω μ' ὅλους σας Μ. Μυστικά. Στείλατε : Δημήτριον Γαβαλλᾶν, Αἰόλου 27, Π. Φάληρον. ***Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος***

[ΑΘ'—101]

Προσλαμβάνομεν στὸν Σύλλογόν μας τοὺς : ***Νάνον, Εὔθυμον Πλοίαρχον.***

Σημειώσις : Οὐδεμίαν ἔχομεν σχέσιν μὲ τὴν παλαιὰν «Τρελλοπαρέα»

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

Τύποις Ξ. Σεργιάδου